

Олійник Н.М., канд. техн. наук, доц., доцент кафедри економіки, підприємництва та економічної безпеки
Херсонський національний технічний університет

КОМУНІКАЦІЯ: ФОРМИ ТА МЕХАНІЗМИ СПІЛКУВАННЯ ІЗ СТЕЙКХОЛДЕРАМИ

Ефективність публічного управління на загальнонаціональному, регіональному, місцевому рівнях сьогодні значною мірою залежить від оволодіння усіма чиновниками, керівниками й народними обранцями дієвими формами та методами управління людськими ресурсами. Це обов'язково передбачає спроможність чіткого та доступного для сприйняття формулювання інформації, знаходження необхідних каналів та форм її передавання, вміння не лише розуміти себе, а й інших зацікавлених партнерів-співрозмовників і в процесі переговорів з урахуванням поставлених цілей домагатися оптимального та взаємовигідного для усіх сторін результату [1].

Термін «комунікація» в органах місцевого самоврядування визначають як переміщення інформації, інструмент діалогу між учасниками процесу управління, складову процесу взаємодії влади та громадянського суспільства. Комунікація – це система діяльності з надання інформації, яка впливає на розуміння, підпорядкування, очікування та поведінку цільової аудиторії. Комунікація є ефективним інструментом управління для розробки та реалізації заходів, необхідних для досягнення цілей. Ключове завдання комунікації – формувати довіру, надавати інформацію, змінювати стійкі уявлення. Тому комунікативну діяльність слід стратегічно застосовувати, добре продумувати та належним чином моніторити.

Кожен державний посадовець у своїй роботі повинен дотримуватися загальних принципів комунікації (рис. 1).

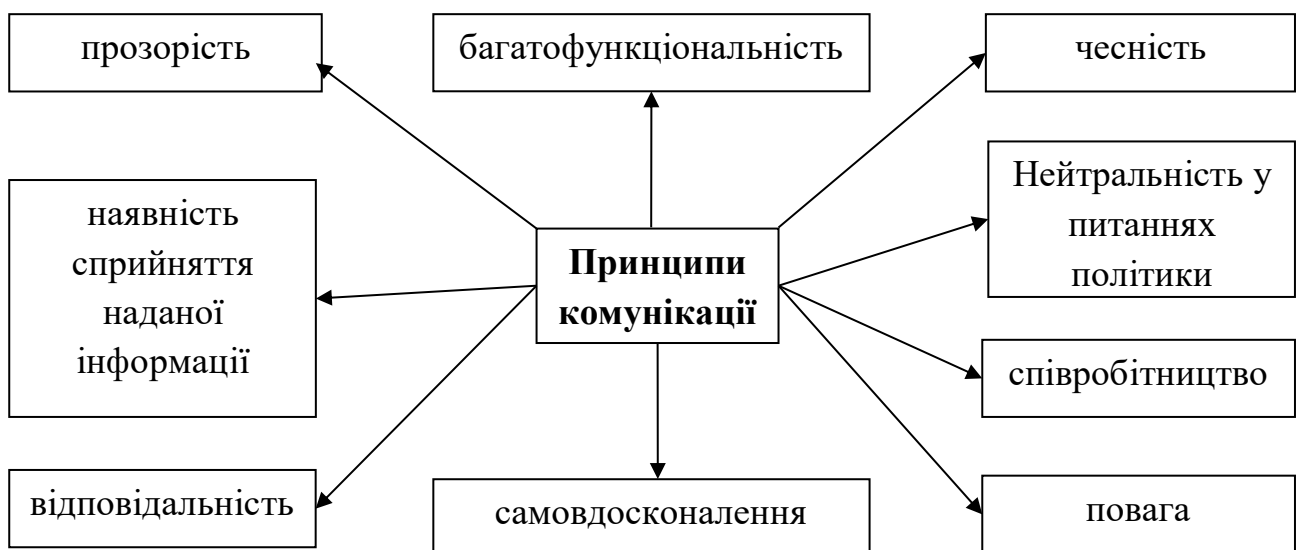

Рис. 1. Загальні принципи комунікації

Комунікація із стейкхолдерами як компетенція представника місцевої влади характеризується такими поведінковими індикаторами:

- *усне мовлення* – підтримує двосторонню комунікацію, проявляє інтерес до коментарів щодо своєї роботи, уважно слухає та реагує під час розмови;
- *писемне мовлення* – правильно застосовує мовні навички, пише короткими зрозумілими реченнями; структурування письмових повідомлень; ясно і точно формулює складні питання; використовує відповідну лексику, що відповідає запланованій меті написаного;
- *переконливість* – наводить обґрунтовані аргументи, щоб переконати інших;
- *навички презентації* – чітко представляє ідеї та інформацію з урахуванням інтересів цільової групи;
- *управління конфліктами* – визнає наявність конфліктів та допомагає сторонам продовжувати співпрацю; передбачає довгострокові цілі та переконується, щоб усі учасники конфлікту мали свій вплив у процесі прийняття рішень;
- *запобігання та вирішення конфліктів* – висловлює свою думку без провокацій; якщо зіткнувся з конфліктом, то реагує на нього конструктивним чином; зазвичай сприймає критику і протилежні погляди; висловлює власну думку, не критикуючи інших; знаходить точки дотику між сторонами конфлікту.

За способом виникнення інформації, її поділяють на формальну та неформальну. Формальна – створюється (як правило, в межах компетенції установи) і доводиться до відома всіх осіб, які беруть у ній участь, спрямована на досягнення цілей організації, в той час як неформальна комунікація виникає на основі особистих стосунків між працівниками всередині установи.

За способом передачі інформації комунікацію поділяють на вертикальну та горизонтальну. Через вертикальну комунікацію інформують та ставлять завдання своїм підлеглим, проводять інструктаж, делегують повноваження, інформують про методи, інструменти, час та інші завдання. Зворотний зв'язок спрямований на уточнення завдання, його координацію, оцінку можливих ризиків та інформування про процес виконання та поточні зміни на місцях. Горизонтальна комунікація здійснюється між працівниками одного рівня і спрямована на забезпечення координації та обмін повідомленнями.

Комунікація відіграє найважливішу роль у створенні успішної громади. Значущість комунікації зростає ще й тому, що це багатоплановий процес встановлення та розвитку контактів із стейкхолдерами. Він охоплює не тільки обмін інформацією, а й сприйняття та розуміння інших учасників

комунікативного процесу, і на цій основі вироблення єдиної лінії комунікативної взаємодії.

Інформаційні джерела

1. Комунікації в публічному управлінні: аспекти організаційної культури та ділового спілкування: навч. посібник / В.А. Гошовська та ін. Київ : К.І.С., 2016. 130 с. УДК 330.5:338.432(477)

Оленич К.В., здобувач третього рівня освіти спеціальності 051 «Економіка»

Миколаївський національний аграрний університет

СУТНІСТЬ МІЖНАРОДНОГО ПАРТНЕРСТВА У СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНОМУ РОЗВИТКУ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Тенденції розвитку світового суспільства засвідчують суттєву потребу розширення сфери партнерства. Особливої актуальності набуває у стійкості нейтралізації загроз, які спричинено пандемією.

Міжнародне партнерство – взаємодія двох чи більше суб'єктів із виключенням збройного насилля для реалізації спільних інтересів, задля покращення соціального, економічного, екологічного стану.

Міжнародні відносини реалізуються у різних сферах з метою забезпечення оптимальних умов співпраці між учасниками (рис. 1).

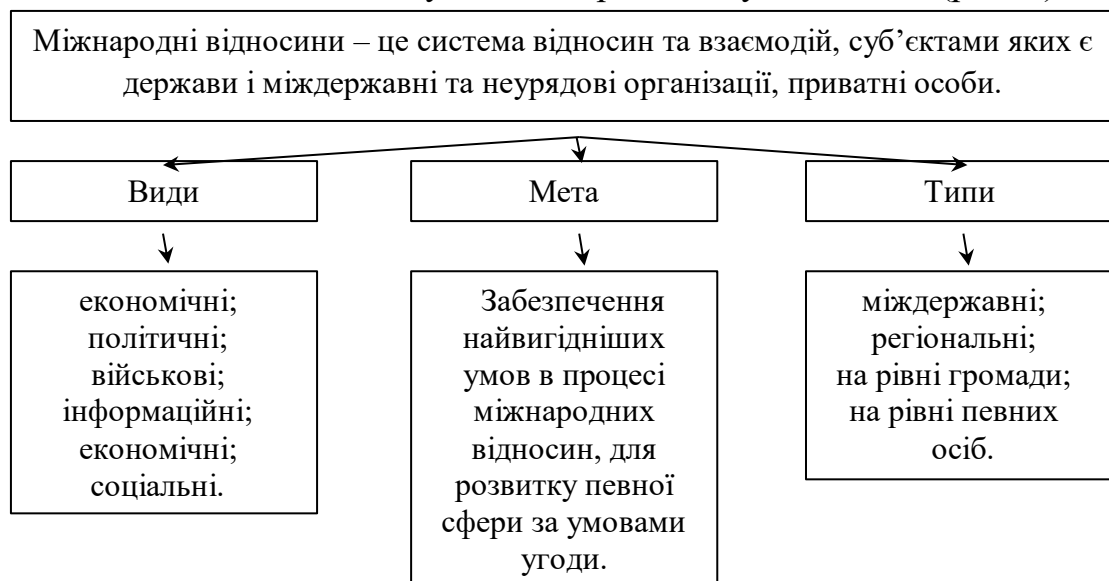

Рисунок 1 - Сутність та мета міжнародних відносин.

Джерело: узагальнено автором на основі [1].

Наявні можливості участі у ширшому міжнародному співробітництві об'єднаних територіальних громад полягає у децентралізації. Переваги децентралізації у розрізі міжнародних відносин: підвищення фінансових можливостей (наприклад, субвенції на соціально-економічний розвиток), що дає змогу територіальним громадам оцінювати міжнародні проекти та брати в них участь; успішна децентралізація сприяє підвищенню економічного